

Imprimatur,

JACOB BONSDORFF,
Fac. Theol. h. t. Decan.

Drja Mustasta Kansasta.

Totinen Puhe

yhdeksä Englannin Papilda.

(Jonga Job. Efsbjoern, on Suomeksi Kirjoittanut.)

Muutamman vuoden (sanoo tämä Pap-
pismies) olin minä asunut Seura-
kunnassani, joka makais meren reunalla, koska
yri Uppseri tuli minun tyköni ja sanoi, että
hän äsken oli muuttanut Waimonsa ja la-
stensa kansa minun Seurakundaani, ja että
hänessä oli palvelusefansa yri Drja Musta-
sta kansasta, jonga hän Kolme vuotta taka-
perin lukein oli ostanut itsellensä. Tämä mu-
sta Poika, sanoi Uppseri, on yri tarkka poi-
ka, ja hän toivoo tulla, kasteen kautta, ylös-
otetuksi Christillisen Seurakunnan yhteyteen;
minä olen luvannut kysyä Teitä, jos teillä
on jotain tätä vastaan.

Tundeko hän mitän, vastaisin minä, meidän Christillisyydestämme?

Ja, vastaisi Kapteni, minä en epäile sitä.

Minä: Onko hän oppinut lukemaan?

Ja, vastais hänen Herransa, hän on yhden aikaa paljon ahkeroinut oppia lukemaan, ja pitäis, kuin minun wäkeni on sanonut, taitaman selkiästi ja puhtasti lukea Bibliata.

Minä: Jos Te tahdotte, mahtaa hän tulla minun tygöni kello 4 huomana jälken puolen päivän.

Kapteni lupais lähettää hänen minun tygöni, ja lähti pois.

Minun Oppilapseni sisälle löydytti itsensä määrättyllä hetkellä.

Sinun Herras, sanoin minä hänelle, on sanonut minulle, sinun tahtowan puhua minun kansani, saadakses jotain tietoa Christityin kasten sisälle pidosta.

Murjani: Ja, Herra! minä toivon forfiasti tulla Christityri.

Minä: Dingätähden toivot sinä sitä niin forfiasti?

Murj. Minä tiedän Christityn tulewan Taimaseen, kuoltuansa.

Minä: Kuinga kauwan on sinulla ollut tainkaldainen halu?

Murj. Jo kari vuotta sitte, koska minä kuulin yhden hyvän Saarnan Americasa.

Minä: Kusa olet sinä syndynyt?

Murj. Africasa. Minä olin wähäinen poika, koska ne walkoiset tekivät minun orjari.

Minä: Kuinga se tapahdui?

Mur.

Muri. Yhtenä päivänä läsin minä Kostoani merenrannalle kookoomaan Näkänkengia; koska minä kumarsin iseni alas niita ylösottamaan, tuli Paatillinen valkoisia Merimiehiä; he weivät minun pois. Sitte en ole minä nähnyt Isääni engä Mitiani.

Minä: Mitä tekivät he sinun kanssa sitte?

Muri. He ottivat minun paattiinsa, weivät minun Jamaicaan, ja myivät minun yhdelle Herralle, jonga huonesä minä olin muutaman vuoden. — Kolme ajastakaa sitte, otti Kapteni W = = =, se Herra, joka on puhunut Teidän kanssanne, minun ylöspästä rivi Saiwaansa; hän on hyvä Herra, hän annoi minulle vapaudeni, ja minä elän nyt hänen tykönsä.

Minä kysyin häneldä, jos hänellä oli jotain murhetta sielunsa tilasta, ennenkuin hän tuli Americaan?

Ei pienindäkän ennen, vastais hän. Ei yrikän ihminen ollut sitä minulle puhunut.

Minä: Sanos minulle lawiammalda, mitä sinulle Americasä tapahdui. Kuinga tulit sinä sinne?

Muri. Minun Herrani wei minun laiwansa, me oleffelimme siellä yhden Kuukauden, ja minä sain kuulla yhden hyvän Pappin.

Minä: No, mitä sanoi se Pappi?

Muri. Hän sanoi minun olevan suuren syndisen.

Minä: Puhuiko hän sinulle erittäin?

Muri. Ja, minä luulin niin, siellä oli monda, jotka kuuldelivat händä, mutta minä uskoin hänen puhuvan ainoastans minulle.

Minä: Mitä hän sanoi?

Murj. Hän ulosmaalais kaikki kappalet minun sydämeäni.

Minä: Mitkä kappalet?

Murj. Minun syndini; minun taitamattomuden; etten minä tiedä mitään; ettei minulla ole uskoa; etten minä ajattele yhtään hyvää, etten minä tee jotain hyvää.

Minä: Sanoiko hän sinulle jotain muuta?

Murj. Hän kagoi minun päälleni ja sanoi, että Jēsus Kristus on mennyt kuolemaan syndisten edestä — mustain syndisten — niin hyvin kuin niitten valkoistenkin.

Minä: Kuinga se tuli niin, että luulit tämän olevan sanotun sinulle pyhänsä?

Murjani. Miinmuodoin kuin minä olin wisi, ettei yhtään niin suurta syndistä löytynyt koko joukosta. Se hyvä Pappi taifi tietä minun olevan siellä.

Minä: Kuulitko sinä enemmän kuin yhden Saarnan, sen kuukauden alla, kuins olit Americassa?

Murj. Ja, minun Herrani antoi minun mennä sinne kolme kertaa: joka erä toivoin minä taitawani enemmän rakastaa Jēsusta, ja tehdä mitä Jēsus on sanonut, mutta minun sydämeni oli usein kova kuin kiwi.

Minä: Oletkos senjälken kuullut yhtään saarnaa?

Murjani. En ennen, kuin minä kuulin saarnan tässä kirkossa viimeis Sunnundaina, ja silloin toivoin minä tulla kasteturi Jēsusen nimeen; sillä vähäisenä ollesani ei löytnyt yhtään Christillistä ystäwätä, kuin olis minun kastanut.

Minä:

Minä: Taidatko sinä lukea?

Murj. Jotain vähän.

Minä: Kuka on opettanut sinua lukemaan?

Murj. Sen on Jumala tehnyt.

Minä: Mitäs sen kanssa ymmärrät?

Murj. Ja, Jumala annoi minulle halun, ja sitte tuli se minulle kewiäri. Minun Isändäni annoi minulle Biblian; yri merimies opetti minulle bokstawit ja stawauren, ja niin opin minä lukeman, Jumalan awulla.

Minä: No, mitä luit sinä Bibliasa?

Murj. Minä luin Jesuresta Christuresta, kuinga Hän rakastaa syndisiä — ja että pahat ihmiset tapoit hänen — että hän nousi ylös haudasta, ja tämän kaikki yhden köyhän Murjanin tähden. Se liikutti minua paljon, että Hän näin rakasti yhtä köyhää orjaa.

Minä: Mäh! mitä sanoi kanssa, koska sinä luit Bibliaa ja rukkoilit Jumalaa?

Murj. Muutamat pahanelkiset, jotka ei rakastanet Jesusta Christusta, kuguit minua suurexi pilari, mustayi koirayi ja ulkokullasturi. Jossus teki se minulle kipiätä, mutta minä muistin kohta, ettei Christityn näitten tähden tarwize lewottoman olla. Jesus Christus sai monda haukunda-nimeä, ja Hän oli hiljarensa kuin lammas; koska minä tämän muistin, en lausunut minä sanaakan heitä vastaan.

Minä sisälle otettiin kokonansa tämän Murjanin wilpittömästä olennosta ja yriwaisesta sydämmen laadusta; minä toiwoin saawani liikembätä walistusta siitä tiedosta, kuin hänellä oli yhdessä ja toisessa asiassa meidän

dän Christinoppimme pääasiassimmista perustuksista, ja mitä vaikutusta ne olivat tehneet hänen sydämensä päälle. Pavalin lyhykäinen Christuren opin yhtenweto (*) johdutti minun mieleeni; minä sanoin: Sano minulle, Mitä on Usko? mingäkaldainen on sinun oma uskos? mitä uskot sinä Jesuresta Christuresta ja oman sielun tilasta?

Minä Uskon, sanoi hän, että Jesus Christus on tullut maailmaan syndisiä wapahtamaan; minä olen se suurin syndisten seasa; mutta Jesus tahtoo wapahtaa minua, ehkä minä olen köyhä, musta orja.

Minä: Kuinga on sinun Toivos? mitä toivot sinä, sekä nykyisessä että tulevaisessa elämässä?

Murjani. Minä toiwon, että Jesus Christus pitää murhen minusta; että Hän warijele minua synnistä ja onnettomudesta, täällä eläisi; ja minä toiwon kuollessani, saawantulla elämään Hänen kansansa iankaikkisessii.

Minä: Mitä ajaturia teet sinä ihellesiitä Christissisestä Rakkaudesta? minä ymmärrän, mitä, ja keta tule sinun enimmästi rakastaa?

Murj. Minä rakastan Isää Jumalata, sentähden, että Hän on ollut hyvä ja lähettänyt Poikansa; minä rakastan Jesusta Christusta, sentähden, että Hän rakastaa minua; minä rakastan kaikkia ihmisiä, sekä mustia että

*) Mutta nyt pysywät Usko, Toivo, Rakkous, nämät kolme: waan rakkous on suurin niistä, I Cor. 13: 13.

että waljoista, sillä Jumala on heitä kaikki luonut. Minä rakastan hyviä Christillisiä kansaa, sillä Jeesus rakastaa heitä ja he rakastawat Jeesusta.

Zainkaldainen oli minun ensimmäinen kansapuheni tämän nuoren opetuslapsen kanssa; minä ihastuin toivosta, saada, hänen halunsa jälkeen, ylösottaa händä Jeesuksen Seurakuntaan. Ja toivon myöskin, lawiammalda puhella hänen kansansa, tyystemmin tutkistella hänen tilaansa, ja lupaisin, muutama päivä perästä, tulla hänen Isändänsä Foto = majaan.

Koska hän oli lähtenyt pois minun tyköni, ajattelin minä itselleni: "Jumala on kuitenain Poikansa werellä ostanut sieluja kaikista Sukukunnista ja kielistä, ja kansoista ja pakanoista". Jos monda heistä nyt rasitetan maalliselta orjudelta (*) ihmisten hirmuisen ahneuden tähden, niin, kiitetty olkon Jumala, löytyy heidän seasansa kuitengin muutamia, jotka, Jumalan armosta, ovat tulleet kuzuturi Jumalan lasten kunnian wapauteen; he owat siis pelastetut Perkeleen orjudesta, joka fangige niin monda tahtonsa jälkeen. Se on yri onnellinen ajatus: Mustan kansan pitää kofta korottaman käsiänsä Jumalan tykö. Te mailman waldakunnat, weisatkat Jumalalle — weisatkat Herralle ylistystä!

Ei

*) Tämä tapahdui vuonna 1803, niinmyödoin ennenkuin Orjainkauppa, yhdessä onnellisessa hetkessä, pois määrättiin.

Et monda päivä minun ensimmäisen Kansapuheni jälkeen mustan Opetuslapseni kanssa, läxin minä kotoani oppimaan händä Isändänsä huoneesa, joka kuuli minun Seurakundaani, liikellen 3 wirstaa kodostani.

Tiellä mennessäni hawaiigin minä yhden miehen istuvan merenrannassa, ja lukewan kirjaa. Minä tunsin kohta waatteista ja niistä mustista kaswoista, ettei hän ollut joku muu, kuin minun musta Opetuslapseni Bibliansa kanssa kädesä.

Hän oli kokonansa niin sisälle otettu kirjansa lukemisesta, ettei hän hawainnut minua, joka tulin käwellen hänen tygönsä.

Wilhelm! sanoin minä, oletkos täällä?

Uck! Masa (*), vastais hän, minä olen paljon iloinen, saada nähdä Teitä, kuinga tule Masa tänne? En minä uskonut täällä muita olewan, kuin Jumalan ja igeni.

Minä: Minä hangigin istäni Isändäs huoneeseen sinua oppimaan. Onko tämä sinun Biblias?

Murj. Ja, Herra, se on minun suloinen Bibliani.

Minä: Se ilahutta minua, nähdä sinun Biblia kädesäs. Se on hyvä merki, Wilhelm!

Murj

*) Kansapuhesansa kului hän minun ajoittain Masasa, se tahtoo sanoa: Mästari, kuin Orjat West-Indiasa owat tottunet puhuman; mutta tulduansa Englandiin, oppi hän sanomaan Herra. Sitä edellisissä kuitengin ensimmästi.

Murj. Ja, se on yri merki Jumalan hywydestä minua kohtan; mutta en minä ole niin hyvä Jumalata kohtan.

Minä: Kuinga siis?

Murj. Minä olen Häändä vastaan aiwan kiittämätöin; en minä rukoile Häändä kylliri, en minä muista, niinkuin tulis, Häändä, joka on andanut nämät hyvät kappalet. — Masha! minä olen niin häijy, minun sydämmeni on niin pahanelkinen. Minä tahdoisin olla Teidän kaldaifenne.

Minä: Minun kaldaifeni, Wilhelm? Sinä olet juuri kuin minä, köyhä ja apua tarwigewainen syndinen; minä olisin, niinkuin sinä, synneisäni hukfunut, jos ei Jumalan käretoin Armo ja laupius olisi temmannut minua, kuin kekälätä ulos tulesta; jos ei Hän olisi andanut minun tundea yligewuotawata rakkauttansa. Ei ole yhtän eroitusta; ei kummallakaan meistä ole kerskattapaa itsestänsä, molemmiin olemma me syndiä tehnet.

Murjani. Ei — ei, Suuri on eroitus; ei yrikän taida olla niin wihelijäinen kuin minä; ei kenelläkän ole sitä häijyä sydändä, kuin minulla.

Minä: Ja, Minun rakas Wilhelmini! Sinä hawaihet mitä jokainen ylös herännyt sielu tundee, nimittäin synnin duomigewaisen woiman ja arwon Jesuren Christuren sownosta syndisten tähden. Sinä ajattelet: minä olen se suurin syndisten seasa; mutta Jesus on kuollut minun edestäni.

Murj. Uei ja, Herra minä uskon, että Jesus on kuollut köyhäin syndisten edestä.
Kuin

Kuinga káwis se muutoin yhden Jumalatto-
man Orjan kansa, jos ei Christus olisi kuol-
lut hänen táhtensä. Hän on kuollut suurten
syndisten edestä, ja se hurittaa minua.

Minä: Miká kappale Bibliasta on se,
kuin siná nyt luet?

Murj. Miná luent Ryöwäristá Ristin
päällá, kuinga hän puhui Christuren kansa,
ja kuinga Christus wastais hánda. Sen mie-
hen rukous on tehty juuri minulle: Herra!
muista minua, sano hän; Acl, Herra muista
sitá syndistä Orjaa mustasta kansasta: tämä
on minun rukoureni päiwää ja yötä. Koska
en miná taida muuta puhua, sanon miná: Her-
ra! muista sitá wiheljäistä syndistä Murjania.

Minä: Ullá epäile, Wilhelm! Herra
kuulee tämän rukouren. Hän armahdi ja
wastanotti Ryöwärin ristin päällá, eikä pida
sinua hyljámán; "sitá kuin Hänen tygönsá
tule, ei Hän heitá ulos".

Murjani: Miná uskon sen kyllá, Herra;
mutta minun sydämmesáni asuu niin paljon
syndiá; se teke minun surullisferi ja murbelli-
feri. Maska, Te näette kuinga kowasti nämát
nákánkengát owat istuttanet igensä kiini wuo-
reen. Juuri samalla tavalla on syndi kil-
nittänyt igensä minun sydämmeeni.

Minä: Niin se on, Wilhelm; mutta tee
tástá toisenkaldainen wertaus: kiinitá iges
niin uskolla Jesuren Christuren kuolemaan ja
wanhursteuteen, kuin nämát Nákánkengát o-
wat kiinittänet igensä kallioon, niin ei pida
mailman Uallot, eikä myrskyilmat taitaman
sinua Hänen rakkaudestansa eroittaa.

Murj.

Murj. Tämä on juuri se, kuin minulla puuttuu.

Minä: Sano minulle, Wilhelm, eikö ole syndi, josta sinä puhut, sinulle yri raskas kuorma? Etpä sinä rakasta sitä, sinä ikävöitsit voimaa vastanseisoa sitä, ja tulla siitä vapahdeturi: eikös ole niin?

Murj. Aik ja; jos minulla olis kaikki maailma, andaisin minä sen pois, päästäväni synnistä wapaari.

Minä: Tule siis, Minun Weljeni! ole terwetuldu Jesuren Christuren tygö; "Hänen werensä puhdistaa kaikista synneistä". Hän annoi itsensä sownnoxi syndisten edestä. — Hän kandoi meidän sairaudemme, ja meidän kipumme Hän sälytti päällensä; Hän on haavoitettu meidän pahaintekoimme tähden, ja meidän syndeimme tähden on Hän hofuttu: rangaistus oli Hänen päällänsä, että meillä rauha olis, ja Hänen haawainsa kautta olemme me paratut. Herra heitti kaikki meidän wäärydemme Hänen päällensä". Tule, tule rohkiasti Jesuren tygö, syndisten wapahtajan.

Maka, sanoi se itkewä poika, minä tahdoisin tulla, mutta minä tulen niin hitaasti — niin hitaasti. Minä tahdoisin juosta, minä tahdoisin lendaä — Jesus on ylönn hywä yhtä köyhää Murjania kohtan, että Hän on lähettänyt Teidän minun tygöni, sanomaan minulle tätä.

Minä: Mutta tosin ei se ole nyt ensimmäinen ferta, kuin sinä olet kuullut nämät totyudet.

Murj.

Muri. Ei, usiammat ferrat ovat nämät minun sieluani wirwottanet, aina sitte myöden, kuin minä kuulin sen hyvän Papin saarnawan, josta minä viimeis wiikolla teille puhuin.

Minä: Hoh, Wilhelm! että Jumala niin armollisesti on awannut sinun silmäs, ja woi-
mallisesti wakuttanut sinun sydämmes Armos-
tansa sinua wihelijäistä syndistä kohtan, koska Hän annoi sinulle ainoan Poikansa, niin toi-
won minä, että sinä olet halusa pitämän Hän-
nen käskyjänsä; minä toiwon, että sinä ahke-
roit oikein menettää isiäs Isändääs, Emän-
dääs ja Kansapalweljoitas kohtan. Joka on
Christitty sisällisesti, hänen pitä myös oleman
Christityn ulkonaisesti, joka totuudesa usko
Christuxen päälle, osottakan uskonsa toilla,
kuin Apostoli sanoo. Eikö ole tämä niin?

Muriani: Masha! Minulda puuttuu tä-
mä, minulda puuttu uskollisuus. Minä kau-
hislun, koska minä ajattelen, kuinga paha pal-
welja minä olin, ennen kuin minun sydäm-
meni oppi tundemaan Jesuxen Christuxen. —
Minä halajan taitawani menettää isiäni hy-
win Isändääni kohtan, sekä edesä että taka-
na; sillä minä tiedän Jumalan minun aina
näkevän. Minä tiedän, että jos minä rikon
minun omaa Isändääni wastan, niin rikon
minä Jumalata wastan, ja Jumala närkästyy
minulle. Sillä kuinga taidan minä rakastaa
Christusta, ellen minä tee mitä Hän minulle
käsee? Minä rakastan minun kansapalwel-
joitani, ehkä he, kuin minä ennen olen sano-
nut, ei rakasta minua, ja minä rufoilen Ju-
ma-

malaa sunamaan heittä. — Ja koska he puhu-
wat jotain pahaa, ja tekewät minulle pahen-
nusta, ajattelen minä, jos Jesus Christus olis
minun siisani, ei Hän toralla wastais näitä
pahoja sanoja, waan Hän puhuis wahan ja
rukkoilis paljon. Ja sentähden en awaa minä
suutani, waan rukkoilen Jumala andamaan
heille tätä anderi.

Jota pidemmälle minä olin tämän Afri-
kaanin seurasa, sitä enemmän tulin minä
wakuutetuksi, hänen sydämmensä käsityksestä
yhdeldä hengelliseldä ylöswaliisturelda, ja Ju-
malan armon woimallisesta vaikutuksesta sen
päälle.

Minä olin kauwan aikaa jutellut minun
Murjanini kansa, koska minä sain tietä, hä-
nen Isändänsä tänäpänä olewan pois kotoa;
ja että hän oli jättännyt Murjanille wapauden
muutamari hetkeri. Minä puhuin hänelle
niiden Christittyyin kasteesta, sen laadusta,
niistä welwollisuudeista ja eduista, kuin sen
kansa owat yhdistetyt. Wirsi kirjasta, joka
oli minun myötänäni, näytin minä hänelle
meidän Seurakundamme selkiät, ja Raamatun
kansa yhteen sopiwaiset, perusturet, tässä ai-
neessa; ja minä löysin hänen mieluisari ojen-
damaan igiänsä tämän jälkeen. Hänellä näkyi
olewan kaikki ne omaisudet, jotka annoit hä-
nelle oikeuden, vastaanottaa tätä Sakramentil-
listä takausta Wapahajan rakkaudesta; ja
minä olin iloinen sen ylike, etten minä enää
pidemmälle tarwinnut pitä händä kuin wie-
rasta ja outoa, waan kuin pyhäin ihmisten
kansaweljen Jumalan huonekunnasa.

Jumala, sanoin minä hänelle, on luw-
wannut priskottaa monda pakanata, ei aino-
astans fasten wedellä, waan myös Pyhällä
Hen. Siinä Hän sanoo: Minä tahdon
wuodatta wedet janowaisen päälle ja wirrat
kuivan päälle: minä tahdon wuodatta Hen-
geni sinun siemenes päälle, ja minun siunau-
reni jälkentulewaistes päälle.

Jä, Masha, sanoi hän, Jumala yrinä-
sä taitaa anda minulle yhden puhtan sydä-
men ja uuden hengen; Hän taitaa puhdistaa
minua Isopilla, että minä puhtaxi tulen,
Hän taitaa pestä minun, että minä tulen
walkiammoxi kuin lumi.

Minä toiwotin että Jumala mahdais siun-
nata händä kaikella hywällä lahjalla.

Se huwitti minua paljon, kuulella, missä
suurella liikutirella hän puhui wanhemmistan-
sa, joista hän lapsudesansa eroitettin, ja kuin-
ga hän toiwoi, että Jumala jollain muotoa
tahdois saattaa heidän tygönsä tiedon Was-
pajasta.

Kuka tietää, wastaisin minä händä, jos
ei josakusa Baiwasa tuolla, kuin me näenme
kaukana merenlahdesa, tohdi olla joku Lähe-
tetty (Missionär) siihen maahan josa he asu-
wat, ilmoittamaan sitä hywää sanomata syn-
disten pelasturesta sinun Maakundalaisilles, ja
erinomattain sinun rakkaille Wanhemmilles,
jos he vielä eläwät.

Uc! minun hywä Isäni, minun hywä
Äitini! Uc! minun laupias Wapajani! —
uloshuusi hän, jos Sinä waan tahdoisit pe-
lastaa heidän sielujansa, ja sanoa heille, mi-
tä

tä Sinä olet tehnyt syndisten tähden — mut-
ta — Nyt waikeni hän ja näkyi paljon lii-
kutetuvi.

Minun ystäväni! sanoin minä, nyt tah-
don minä rukoilla sinun sielus edestä, ja myös
sinuti vanhembais edestä.

Eee niin, Masha, vastais hän; se on su-
loista. Rukoile sen köyhän mustan kansan
edestä, sekä täällä että muualla.

Tässä oli nyt uusi ja juhlassinen rukous
huone. — Merensanda oli meidän permandom-
me, Taima meidän lakemme, Wuoret, Ahteet
ja meren Nallot ulostekivät meidän kirkomme
seinät. Tässä ei tosin ennen oldu totuttu y-
löslähettämän ihmisten rukouksen huutoja;
mutta tässä erällä oli tämä yri pyhä sia.
Jumala oli läsnä — Minä rukoilin — Mur-
jani itki. Hänen sydämensä oli täynnä.
Minä olin ynnä suuresti liikutettu, enkä tain-
nut myös pitää isiani kynnelistä.

Se ylöstakendawainen kansapuhe kuin
minulla nyt oli tämän Murjanin kanssa, ylös-
liikutti minun sydämeni yhdellä tavalla,
etten minä taida sitä ulosmaalata. Kotjatul-
duani, muistuttelin minä itselleni niitä erino-
maisia ja suloisia merkiä kääntymisen ja us-
kon waikutuksesta, kuin minä nyt äskein olin
nähty ja kuullut. Kuinga näkyväistä ei se
ole, ajattelin minä, että syndisten pelastus
tapahuu wapaasta Urmosta uskon kautta; et-
tei se ole ihestämme; se on Jumalan lahja;
ei toista, ettei kukaan mahdais kerskata isiansä
sitä Ruka, paigi Pyhää Hengeä, joka lah-
joittaa Urmon elämän, olis taitanut muuttaa
yhden

yhden taitamattoman, yrinkertaisen ja uskotoman pakanan, yhderi ylöswalaisturi, nöyräri ja uskowaiseräi Christityri? Kuinga näkywä ei ole Jumalan voimallinen tahto, joka woi kugua ja wiedä syndiset pimeydestä walkeuteen! Mitkä oveturet ei loista tämän käändynen pakanan Christinopista, niille, jotka enämmin ylöswalaistuisa maafunnisa kuguwat igiänsä Christityri!

Sitä likin toimitin minä igelleni likemän tiedon tämän nuoren miehen menetyrestä kodotkesken. Kaikki mitä minä kuulin oli rauhoittawaista; kaikki wakuutti minun toivoani hänen seisowaisuudestansa. Minulla oli senjälken usiambia kansapuheita hänen kansansa, joisa minä sain tilan, että, hänen enämmän ja enämmän tygöottawan käsityrensä lahjan jälken, juurittaa hänen sydämeensä yhden Biblian päälle perustetun tiedon Evangeliumillisista totuudeista. Biblia oli alati hänen mgötänsä; hän oppi aina paremmin ja paremmin lukemaan ja ymmärtämään sitä; jota ei hän koskan laimiinlyönyt, niin usein kuin hän waan kerkisi Isändänsä töilda. Minä olen usiasti hawainut, niiden totisten Christittyin seasa, jotka ei lapsudesansa ole oppinet lukemaan, että murheheidän sielustansa ja halu tundea Jumalan sanaa, on ollut voimallinen syö, tekemään lukemista paljon keriäri igellensä, että muille hyödytyrexi. Näin oli se tämän Murjanin kansa.

Usiambia aikoja jo sitte, olin minä suonut muutamia ylösherätettyjä sieluja, Ferran wiik-

viikkossa kokonuta yhdessä torpasta, ei kukaan minun kostonani, siellä saamaan Christilistä neuvoa, keskustelemaan auttuuden asioista ja harjoittamaan rukousta. Että minä olin hawainut tainkaldaiset hengellisen hartauden harjoitukset, hyödyllisiksi, sekä itselleni, että muille, kagoi minä soveljaksi, ottaa minun Murjanini sinne kansani, toivossa, että tämän nuoren miehen kääntymys, yriinkertaisuus ja yriwakaisuus, totisesa Christillisyydessä, olis yri puhuvainen todistus Jumalan rakkaudesta syndisiä kohtaan. Minä toivoin, tämän näkyväisen armon työn, myös tekemään sinun vaikutuksen monen tyköni, joiden wittan edeskulkemisen ylise auttuuden tiellä, minä olin paljon murhellinen.

Minä sain hänen Isännälänsä hänelle luvan, saada seurata minun kansani yhteensä näihin kokouksiin, ja antoi tykönsä Murjanille, että hän wiskin ulospanduna päivänä olis siellä minua wastassa.

Kokous paikkaan olis lähes puolipenikullmaa minun kotoani.

Lähestyisäni paikkaan, näin minä rakastettun Murjanini istuvan yhden puun alla, odottain minun tuloani. Hänellä oli kädessä yri vähäinen kirjotus; kädellä makais hänen Bibliansa. Hän nousi seisalle ja sanoi rakkautta täynnänsä: Uel, Maska, se ilahuttaa minua paljon saada nähdä teitä, minä olen kauwasti odottanut teidän tuloanne.

Minä: Wilhelm! Minä toivon sinun woiwan hywin. Minä tulen wienään sinua muutamain hywain ystäwain tykö, joita minä

minä uskon myös oleman Herran ystäviä. Me kokoonumme joka Keskiwiikko ehtoo, juttelemaan toinen toisemme kanssa sen iäisen rauhan asioista, ja minä olen wakuutettu, että sinä olet siellä tervehtuldu.

Murjani: En minä ole kyllä hyvä olemaan niin hyväin ihmisten kanssa. Minä olen suuri syndinen; he ovat hyviä Christityitä.

Minä: Jos sinä kysyt heitä, Wilhelm, sanovat he sinulle, isens oleman huonommat muita. Monda heistä, ei pitkä aika sitte, ovat elänet julkisissa synneissä, ollet tietämättömät Jumalasta, wiholliset Jesurelle Christuxelle ajatusissa ja töissä. Mutta Jumalan Armo on seisahuttanut heidän sydämensä rakkauteen ja kuuliaisuteen, Hänelle, ja hänen Evangeliumiensä. Sinä tulet ainoastans muuttamain köyhäin syndisten ihmisten seuraan, jotka ylistävät sowinnon armoa; ja minä olen wakuutettu, että sinä, Wilhelm, mieluisesti yhdistät äänes heidän kansansa.

Muri. Uel ja, Herra, tämä sopii juurille köyhälle Wilhelmielle.

Se oli tuttu, että Murjanin tänä ehtona, piti oppiman meidän wähäistä seuraamme. Elo loisti kaikkein silmissä, koska minä tartuin hänen käteensä ja wein hänen sisälle, sanoden: Minä olen tuonut tänne yhden welen Africasta teidän tyköne, minun ystäwäni! Käskelät hänen, meidän Herran Jesuren Christuxen nimeen, oleman tervehtuldu.

Herra, sanoi yri nöyrä ja Jumalinen työmies, jonga sydän ja kieli, aina liikkui Christillisestä ystäwällisydestä, me olemma aina iloiset

iloiset, näkemään meidän rakastetun opettajamme, erinomattain tänäpäinä tämän seurakunnanin kansa. Me olemme kuulleet, kuinga Armostinen Herra on ollut händä vastaan. Anna minulle kättä, hyvä ystävä, sanoi hän senjälken Murjanille. Jumala olkon nyt ja aina sinun kansas. Siunattu olkon hänen pyhä nimensä ja voimallinen armonsa, joka kuuu wiheljäisiä syndisiä, senkaldaisia kuin sinä ja minä olemme, rakastamaan ja palwelemaan Händä. — Kaikki kohtelit händä sillä iloisimmalla mielellä ja niillä ystäväisimmillä sanoilla.

Masa, sanoi hän, en minä tiedä mitä minun pitää sanoman, kaikille näille hyville ystäville: minulle näkyis, kuin olis tämä yri wähäinen Taiwan maan päällä.

Kyynelillä filmisä, jotka myös edeswittelivät niiden läsnäolewaisen, sanoi hän: Hyvät ystäwät ja Weljet Christusesa Jesusesa, Jumala siunatkon teitä kaikkia ja suokon meidän aina olla yhdistettynä Taiwaasa.

Minä olin tottunut näisä kokourisa ystäwäini kansa, alkaman rukouyella ja lukemisella Pyhästä Raamatusta.

Koska tämä oli tapahtunut, ilmoitin minä nyt niille läsnäolewille, että Jumalan edeskabomus oli saattanut tämän nuoren miehen minun johdatureni ala; että minä olen löytänyt hänen tykönsä yriwäkaisen ahkeruokemisen, ja niin wihdoin, kuin minä katson hänen wilpittömäri uskonsa tunnustusesa, olen minä päättänyt kasta hänen, oman itäwäisemisenä jälken.

Räändäin igeni Murjaniin päin, kysyin minä häneldä: kuka on sinun luonut?

Murjani: Jumala se hyvä Isä.

Minä: Kuka on sinun Lunastanut?

Murj. Jesus, hänen rakas Poikansa, joka on kuollut minun tähteni.

Minä: Kuka on sinun Pyhittänyt?

Murj. Pyhä Hengi, joka on opettanut minun tundemaan sen hyvän Isän, ja hänen rakkaan Poikansa Jesuren.

Minä: Minkä kaldainen olet sinä luonnosta?

Murj. Ori wihelijäinen syndinen: En minä tunne igesäni muuta kuin syndiä; en minä tee muuta kuin syndiä; minun sieluni on mustembi kuin ruumini.

Minä: Mutta eikö ole sinun sydämmes tullut muuteturi?

Murj. Minä toiwon niin, Masa; mutta ajoittain epäilen minä, ettei niin ole.

Minä: Jos sinä olet jongun muutoxen alakäynyt, kuka on waikuttanut sen?

Murj. Jumala se hyvä Isä; Jesus Hänen rakas Poikansa; ja Jumala se Pyhä Hengi.

Minä: Millä tavalla tulit sinä tähän muutoreen?

Murj. Jumala teki minun orjari, koska minä olin wähäinen poika.

Minä: Kuinga, Wilhelm! sanot sinä, Jumala teki sinun orjari?

Murj. Ei, minä ymmärrän, Jumala sullei minun joutua niiden wälkoisten orjari, oppiayeni tundeman Jesusta minun Wapah-
ta

tajaani, joka on kuollut ja werensä uloswuo-
dattanut, myös niiden mustaingin orjain edestä.

Minä: Mitä on sitte Christuren weri
matkansaattanut?

Murjani: Se puhdisti kaikista synneistä,
ja niin, toivon minä, myös minuakin sy-
dämmestäni.

Minä: Kutta tulewat osalliseksi tästä
puhdistuksesta?

Murj. Ne jotka uskowat Herran päälle.

Minä: Laidattkos wahwista tämän Bib-
liasta?

Murj. Ja, Joka usko Pojan päälle, hä-
nellä on iankaikkinen elämä: mutta joka ei
usko Pojan päälle, ei hänen pida elämätä nä-
kemän; mutta Jumalan wiha pysy hänen
päällänsä. Joh. 3: 36.

Minä: Mitä se tahtoo sanoa, että uskoa
Jesuren päälle?

Murj. Että enimmästi ajatella Hänen
päällensä; että rakastaa Händä enimmästi; että
rukouilla Händä kaikesa hädäsä; että luottaa
Hänen sanainsa päälle; ja koska minä tunnen
izeni olewan heikon ja täynnänsä syndiä,
ajattelen minä, Hän on woimallinen ja hyvä
juuri minun tähteni.

Minä: Ongo sinulla senkaldainen usko,
kuins olet ulosmaalannut?

Muri. Aef, Masha, se näkyis toisinaan,
kuin ei olisi minulla ensingän uskoa.

Minä: Mingätähden niin Wilhelm?

Murj. Koska minä tahdon ajatella Jesu-
ren Christuren päälle, niin juorewat ajaturet
ymbäri muitten kappalden päälle; koska minä
tahdon

tahdon rakastaa Häändä, niin näkyy minun sydämmeni olevan warsin kylmä; koska minä tahdon uskoa, mitä Hän on sanonut syndissille, niin en ole minä voimasa käsittämän siitä jotain lohdutusta itselleni; koska minä tahdon rukouilla, niin sisälle lykkää Perkele minulle monda pahaa ajatusta, minä en kiitä Jeesusta koskan kylläri. Kaikki tämä teke minun usein pelkämäiseksi, ettei minulla ole yhtä uskoa.

Tämän kansapuheen alla hawaitiin minä, millä yriwäisellä waarinottamisella ja eläwällä tunnolla ne läsnäolewaiset harkkigit joka ainoan sanan kuin hän puhui. Minä sanoin:

Wilhelm! Minä luuleen taitawani waikuttaa sinua, että sinulla on toinen usko Wapahatajas päälle, ehkä kuinga huiwendelewainen mielelläs, siinä wälistä näyt olevan. Wastaas minulle vielä muutamain kysymysten päälle:

Tulitko siinä itsestäs, oman peränajatukses ja ahkeroisemisest kautta, sen ajaturen päälle, että siinä olit suuri syndinen ja tarwigit Wapahatajaa?

Murjani: Uei — en, se tapahdui, koska minä wähemmin ajattelin sen päälle.

Minä: Kenen työ oli se, että nämät ajatukset, nämät liikutukset sinun työnnäs alkowat?

Murj. Ei kenengän muun, kuin Jumalan; itsestäni ei se suingan ollut; siitä olen minä wakuutettu.

Minä: Pidätkö siinä Christuksen Lunastuksen syndisten wapauden perustuksena?

Murj. Ja, sen minä pidän.

Minä:

Minä: Uskoko sinä Hänen taitavan vapah-
taa sinua?

Murjani: Hän voi vapah-
taa sen suurimman
syndisen.

Minä: Luulletteko, ettei Hän tahdo vapah-
taa sinua?

Murj. Minä en tohdi sanoa sitä, Hän on niin
hyvä, niin armelias, niin lempeä, ettei Hän ole lu-
wannut heittää sitä ulos, joka Hänen tykönsä tulee.

Minä: Toivotko sitä Hänen käskynsä, ja ahke-
roisketko ihäis sitä?

Murj. Ja, Mäsa, koska Hän rakastaa minua,
kule minun tehdä mitä Hän sanoo.

Minä: Oletko sinä mieluisa kärkeään Hänettä
asiansa tähden, jos Jumala niin sallii?

Murj. Rakkaudesta Vapah-
tajani tykö tahdoisin
minä kuolla; ei Hän lutenut sitä raskaksi, kuolla wi-
heljisten syndisten edestä; pidäiskö siis wihelijisten
syndisten epäilemän, kuolla niin hyvän Vapah-
ajan tähden?

Minä: Minä tahdon sanoa sinulle, Wilhelm, mitä
minä ajattelen. Sinun uskos on sinun vapah-
tanut.

Näin loppui minun tutkistelemyeni tällä erällä.
Kaikki läsnäolevaiset kuudelit tätä osanottamisella
vaarinottamisella. Yri heistä, paljon liikutettuu,
ulospuheis:

Minä näen, Herra, ehkä muutamat ihmiset ovat
valkoisia, muutamat mustia, on sillä totisella Chri-
stillisyydellä aina yhden kaldainen muoto. Minun
sydämmeni on suostunut joka ainoan sanaan, kuin
tämä hyvä mies on puhunut.

Niin on myös minun — kuului kaikkein suusta,
joka taholda.

Koska minä senjälken hyvän aikaa olin jutellut
heille jorain tämän Mustan Orjan elämän tapauksista,
sanoin minä: Yhdistäkää nyt sydämmemme Jumalan
kiitoon Hänen runsaan ja ulossanomattoman Ar-
monsä edestä, ja weisatkam yri Wirst Hänen So-
windo rakkaudestansa.

Jos ei äännet nuottein jälken juuri hywin yhe-
teen sopinet, oli kuitengin yri suloinen nuotti joka
ainoan sydämmessä.

Murjani ei ollut meidän tavallamme tottunut weisamaan, mutta hänen kaswonsa ja liikundonsa osottivat, että hän tunsi sydämmensä, mitä me weisaisimme.

Minä päätin kokouksen maunomilla muistutuksilla sitä, kuinga syndisten autuus tapah un wapasta Armosta, ja ylöskheittin kaikkia läsnäolewaisia lujaasti edespyrkimään juorusansa sillä Taiwaallisella kiltwotus-tiellä. Tämä oli yxi ehto, jonga asianhaarat, jos ei niistä ikänäns olisi täällä maan päällä puhutu, owat, ilman epäilemätä, ylöskirjoitetut muistokirjaan tuolla ylhäällä.

Minä ulosmääräisin päivän Murjanin kasteen toimitukseksi, joka myös kohta senjälken tapahdui.

Ei kauwan senjälken muutti Hän pois Isändänsä kansa. Sitte myöden ei ole mitulla ollut hänestä pieninä tietoa; jos hän vielä elää, eli jos hän jo niissä Taiwallisissa Chuoreissa, yhdistää äänensä Wapah-tajansa kiitukseen, sitä en minä tunne; mutta sen mi-ä tiedän, että hän on yxi muisto-merki Herran ylistyksen — Wapah-tajan kuwa oli sisällepainettu hänen sydämmensä, ja hänen käändymisensä, hänen yriker-tainen ja yriwakainen elämänsä osottivat, mitä Jumalan Armo woi waikuttaa yhdesä syndisessä ihmisessä.

Jumalalle yxinänsä kunnia.

TURUN, 1813.

Prändetty Johan Christ. Frenckellin tyföndä.

317. III. 94.

H. Hantausberg.
Oja

MIB 40405

